

Arrest

nr. 142 930 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 maart 2014 te Assenede een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in zijn hoedanigheid van EU-beschikker over toereikende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 8 oktober 2014 een beslissing tot

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 10 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een

verklaring van inschrijving die op 10/03/2014 werd ingediend door: Naam: N.(...), M.(...), Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie : Betrokkene diende op 10/03/2014 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 § 4,1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980). Als staving voor zijn aanvraag leverde betrokkene een Uittreksel Handelsregister van de Kamer van Koophandel dd. 18/03/2013. De aanvraag van betrokkene werd op 10/06/2014 door het gemeentebestuur, aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wegens onvolledigheid geweigerd. Deze beslissing werd op 19/06/2014 aan betrokkene betekend. Hij kreeg uiterlijk tot 10/07/2014 tijd om de ontbrekende bewijzen aan te leveren.

Naar aanleiding van de beslissing legde betrokkene een aantal documenten voor waaronder : het reeds eerder aangeleverd Uittreksel Handelsregister van de Kamer van Koophandel dd. 18/03/2013 documenten m.b.t kwartaalinkomsten (4de kwart. 2013 : 30/06/2013 tot 31/12/2013 en 1ste kwart 2014 • 01/01/2014 tot 31/03/2014) en een E 106 formulier.

Overeenkomstig art 40, § 4, eerste lid, 2° dient betrokkene over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit kan echter, op basis van de aangeleverde bewijzen, niet besloten worden. Wanneer we de aangeleverde bewijzen ten gronde bekijken dient vastgesteld te worden dat het voorgelegde uittreksel van de Kamer van Koophandel dateert van 18/03/2013 en bijgevolg bezwaarlijk recent genoemd kan worden. De documenten m.b.t. de kwartaalinkomsten van het bedrijf en de opnames werden afgeleverd door het boekhouderskantoor (administratiekantoor T.Appels Cloosterstraat 15, 4587CA Kloosterzande) waarmee betrokkene samenwerkt. Deze bewijzen kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als objectief bewijs voor de aanvraag, gezien een boekhoud-of accountancykantoor steeds in dienst werkt van de klant.

Er dient besloten te worden dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet werd aangetoond dat betrokkene beschikt over een inkomen dat minstens gelijk is aan het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal gezinsleden die ten laste zijn.

Verder dient opgemerkt dat louter op basis van het E106 -formulier niet wordt aangetoond dat betrokkene over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt Een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan aan betrokkene niet worden toegekend.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, § 2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3

van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken over te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat verweerder, overeenkomstig het art. 51 § 1 van het K.B. betreffende de toegang tot het grondgebied.

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 8.10.1981, gehouden was, verzoeker, wanneer deze niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, alsnog een bijkomende termijn van een maand te verlenen om alsnog de vereiste documenten over te leggen.

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat evenmin, alvorens een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, welke een voor verzoeker nadeldige individuele maatregel betreft, verzoeker zelfs niet werd gehoord

Concluant wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

Artikel 51 § 2 van het K.B. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 8.10.1981 , waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund, is een gedeeltelijke omzetting van de Richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden.

Wanneer de verweerder voormelde richtlijnen toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De

Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) juncto artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...).”

Artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.6. Blijkens het administratief dossier bood verzoeker zich op 10 maart 2014 te Assenede aan met zijn Nederlands paspoort en diende hij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen (bijlage 19) op basis van zijn zelfstandige activiteit in Nederland. Aan verzoeker werd gevraagd om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 09.06.2014”* de volgende documenten voor te leggen: *“Bewijzen van bestaansmiddelen (ev. aan de hand inschrijving bij kamer van koophandel + bewijs van privé-inkomen kan aan de hand van personenbelasting, storting op persoonlijke rekening) en ziekteverzekering”*. De gemachtigde van de burgemeester van Assenede trof op 10 juni 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) waarbij aan verzoeker een bijkomende termijn van een maand werd gegeven, *“namelijk tot 10.07.2014”* om *“Bewijzen van privé-inkomen en bewijs ziektekostenverzekering”* over te maken. Verzoeker legde een uittreksel uit het Handelsregister van de Kamer van Koophandel van Zuidwest-Nederland neer van 18 maart 2013, 2 documenten van een administratiekantoor betreffende de kwartaalinkomsten van de laatste 3 kwartalen van 2013 en het eerste kwartaal van 2014 met een aantal handgeschreven vermeldingen in inzake opnamen en een E106 formulier.

2.7. De gemachtigde van de Minister stelde vast dat het uittreksel van de Kamer van Koophandel onvoldoende recent is en dat de documenten van het boekhoudkantoor niet als objectief bewijs kunnen worden aanvaard. Op basis van zijn vaststellingen kwam de gemachtigde van de Minister tot het besluit dat *“niet werd aangetoond dat betrokkene beschikt over een inkomen dat minstens gelijk is aan het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend.”* Het gebrek aan bewijs van voldoende bestaansmiddelen volstaat om het recht op verblijf van meer dan drie maanden weigeren. Bovendien opperde de gemachtigde van de Minister *“dat louter op basis van het E106 -formulier niet wordt aangetoond dat betrokkene over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”*.

2.8. Verzoeker beweert in zijn middel ten onrechte dat de beslissing uitsluitend gebaseerd zou zijn op het feit dat hij onvoldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. In de beslissing wordt immers eveneens gewezen op het feit dat het door hem neergelegde formulier E106

niet aantoonde dat hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, wat een tweede motief vormt dat de bestreden beslissing eveneens zou kunnen schragen. Ook waar verzoeker aanvoert dat hem geen bijkomende termijn van een maand zou zijn verleend om alsnog de vereiste documenten over te maken, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Aan verzoeker werd immers blijkens het administratief dossier op 19 juni 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betekend waarbij hij nog tot 10 juli 2014 in de mogelijkheid werd gesteld om bewijzen van zijn privé-inkomen en ziektekostenverzekering binnen te brengen.

2.9. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van het recht om gehoord te worden zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dient te worden aangestipt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat dit recht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Verder leidt een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het weigeren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. In zijn middel concretiseert verzoeker niet in het minst welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd in het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de eventuele erkenning van zijn recht op verblijf of het uitblijven van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er ook op dat verzoeker in het kader van zijn aanvraagprocedure uiteraard zijn standpunt kenbaar kon maken en hiertoe zelfs (meermaals) uitdrukkelijk werd uitgenodigd doordat hem werd gevraagd bijkomende documenten aan te leveren. Er werd geen schending van het hoorrecht aangetoond.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 41 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht noch een manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN